Francis Vineeth Vadakethala CMI

Footprints of a Philosopher-Theologian Mystic

to the University of Graz (Austria) for guest lectures on matters related to Indian philosophy and spirituality. Fr Vineeth could inspire the student body with his erudite talks. All who stayed at his ashram Vidyavanam, which he started in Bangalore after retirement, spoke to me in great appreciation of it. Among them were also people from Germany and Austria. What I appreciate most in Fr Vineeth is his simplicity and approachability combined with original thinking that has well digested both the Indian and Western philosophical and spiritual insights and that he tried to integrate academics with spirituality!

Thomas Thottungal CMI, USA

ഭാരതസംസ്കാരത്തിലൂന്നിയ ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരം

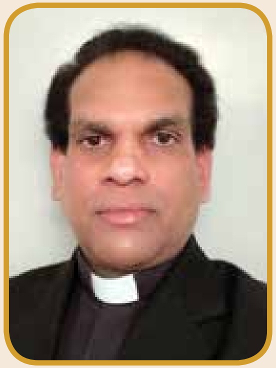

ആർഷഭാരത സംസ്കാര ദാർശനികതയിലൂന്നിയ വിനീതച്ചന്റെ തനതായ ആദ്ധ്യാത്മിക നൈപുണ്യവും, ആർദ്രതയും, ആഭിജാത്യവും ഇന്നും എന്നിലെ മായാത്ത സ്മരണകളായി നിലകൊള്ളുന്നു. 2000–2002 കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഞാൻ എന്റെ പൗരോഹിത്യത്തിലെ ആദ്യപ്രവർത്തനമേഖലയായ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച കർണാടക ബെണ്ണാർഘട്ടയിലെ വിദ്യാവനം ആശ്രമത്തിലെത്തുന്നത്.

പുരാതന ഋഷിവര്യന്മാർ തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറിയ വിജ്ഞാനവും, സംസ്കാരവും, ദർശനചിന്തയും ഉൾകൊണ്ട ആർഷഭാരത സംസ്കാരം എന്നെയും ആ നാളുകളിൽ വളരെയേറെ സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ശ്രവണം, മനനം, നിദിദ്ധ്യാസനം എന്നിവയിലൂടെ നേടിയ അനുഭവ രൂപത്തിലുള്ള വിജ്ഞാനംകൊണ്ട് മാത്രമേ അഹങ്കാരം നശിച്ച് പരമാനന്ദം നേടാനാകൂ എന്ന ജ്ഞാന യോഗസൂത്രം എന്നും എന്റെ കർണ്ണപടങ്ങളിൽ അലയടിക്കുന്നു. വിനീതച്ചനെയും വളരെയേറെസ്പർശിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുദാർശനിക സൂക്ഷ്മമാണിതെന്നു ഞാൻ ഓർക്കുന്നു.

ശ്രവണം, മനനം, നിദിദ്ധ്യാസനം, ഭക്തി, ജ്ഞാനം, കർമ്മം ഇവയെല്ലാം സമജ്ഞസമായി ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് നിഷ്കാമ കർമ്മത്തിലൂടെ മാതൃകാപരമായി ജീവിച്ചുകാണിച്ച നമ്മുടെ പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തോട് അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ അടുത്ത ഭക്തിയായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം തിരക്കൊഴിഞ്ഞ സായാത്തിൽ ബണ്ണാർഘട്ട് നാഷണൽ പാർക്കിനടുത്തുള്ള പ്രധാനവീഥിയിൽ വച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു തസ്ക്കരന്മാരിൽ നിന്ന് ആക്രമണം നേരിടേണ്ടിവന്നപ്പോൾ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ജപമാലയിലുള്ള ശരണത്താലും

പരി. അമ്മയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയാലും പരാശ്രയം കൂടാതെ രക്ഷപ്പെട്ട അനുഭവം പങ്കുവെച്ചിട്ടുള്ളത് ഞാനിന്നും ആശ്ചര്യപൂർവ്വം ഓർത്തുപോകുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചിരകാലാഭിലാഷങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു മരണംവരെയുള്ള ആശ്രമക്കൂട്ടായ്മ. ഭാരതസംസ്കാരത്തിലൂന്നിയ ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനായി വ്യയംചെയ്ത മുനിവര്യനെ പോലെ മരണം വരെ പരിത്യക്തനായി ആശ്രമത്തിലായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ വലിയൊരു ആഗ്രഹം. എന്നാൽ എല്ലാ പരിമിതിവരമ്പുകളേയും ഭേദിച്ച് ത്രിത്വൈക ദൈവമായ സർവ്വേശ്വരൻ ത്രീത്വത്തിൻെറ തിരുന്നാൾദിവസം തന്നെ അവിടത്തേയ്ക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട വിനീതച്ചനെ സത്യമായുള്ള ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരത്തിനായ് എന്നെന്നേക്കുമായി വിളിച്ചു... നമുക്കെല്ലാവർക്കും മറ്റൊരുമദ്ധ്യസ്ഥനായി ഇനി വിനീതച്ചനും സ്വർഗ്ഗത്തിലുണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാം...

Francis Xavier Vellanikkaran CMI, Coimbatore

An Elegy to the Acharya

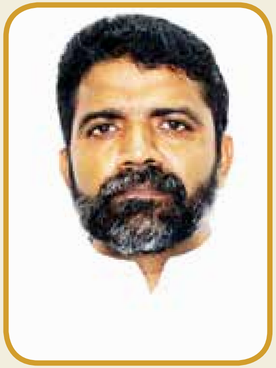

Humble was he, humility his name
True to his other (name*), he loved nature
Lived as one with mother nature
Now has he carved in history a name!
The essence and existence strove he
To find the kernel in philosophy.
The victim and priest was One said he
To give the core of his theology.
Filled yet living wholly emptied
Zenith did he reach twice and more,
That minions looked up with awe
Yet his feet stayed fully rooted.
Glorious yet quite plain simple
His thoughts and ideas were;
Profuse did they flow out though
In words that didn't seek to boast.
Passioned yet remaining detached
His heart burned for the ideals,
That were much above mere humans
Yet he gave in to no 'lofty' passions.
Ventured he to bring two lines parallel
Indian and Christian, in truth, one.
Ashram or any place other was fine
To take it with zeal the fire within.
Guide, friend, philosopher… nay quite more
Was he to quite a lot, all his beloved;